

විවෘත ආර්ථිකය අපේ රටට හඳුන්වාදී දැන් වසර හතළිස් දෙකකට ආසන්නය. 1975දී පිලිකස් ආර් ඩයස් බණ්ඩාරාචාර්යාය විසින් සමගි පෙරමුණු රජයේ ඇත් ඇමලා සමග ගැටී වෙන්වී ආරම්භ කළ එම ආර්ථික රටාව ආරම්භ වූයේ කෘෂිම රෙදිපිලි පුරවාගත් නැව් කිහිපයක් ඉන්දියන් සාගරය හරහා ලංකාවේ කොළඹ වරායට සමීප වෙමිනි. එදා ලන්දේසීන් පාලනවිසින් නැව් පුරවාගෙන ආකුමණයට ආවා සේම ඒ හා නැව් අදාළ අප රටේ කොළඹ වරායේ නැංගුරම් ලාන්තේය. වෙනසකට ඇත්තේ අද එන්නේ බඩු පුරවාගෙනය. එසේම ලන්දේසීන් පාලනවිසින් වෙනුවට එන්නේ වීන ජපන් බඩු පුරවා ගත් නොකාය. ඉතිහාසිනි එම ආර්ථිකය හැත්ත හතේදී බලයට පැමිණී පේ. ආර්. ජයවර්ධන රජය විසින් තව තවත් මපමටම කර මවුනගේ හැඩයට සකස් කර නොයෙක් ආවේශයන්ගෙන් හඳුන්වාදුන්තේය. අදවන විට විවෘත ආර්ථිකය නිවැරදිව අවබෝධ කර නොගත් රටවල් අතරින් අපේ රට ප්‍රමුකස්ථානයට පත්ව ඇත. විවෘත ආර්ථිකය යනු කුමක්දැයි හර හමන් අවබෝධකර නොගත් පාලනයක පලවිපාක අද අප ගුක්ති විඳිමින් සිටියි. එයට පාලකයන් සේම රටේ ජනතාවද වගකිවයුතු බව මාගේ අදහසයි. පටි පටි ගා මුදල් හමිබ කිරීම විවෘත ආර්ථිකය යයි සිතා ගත් පාලකයන් හා ජනතාව පිරි රටකින් අද අප අදුරේ අතපත ගාමන් සිටිමු. පිටරට නිශ්පාදනය කරමින් සිටින හැම කුණු ගොඩක්ම ආනයනය කර අපේ රටේ විකිණීම විවෘත ආර්ථිකය යයි සිතා පාලක පාලක සේම ඒ කුණු කෙසේ හෝ විකුණා මුදල් කිරීම

දිශාරා වි ඇත. අද ඇත්තේ ණය කාරකයන්ගෙන් පිරි කුණු විකක් හෝ විකුණා පිටත් වන්නට වෙර දරණ මිනිසුන්ගෙන් පිරි නගරයකි. නැත්නම් ණයකාරකයන්ගෙන් පිරි කඩ සාප්පය. ඒ ගම හා පන්සලද අද තරගයට මුහුණ දී ඇත. අද ආගම් අතරද ජාතීන් අතරද ඇත්තේ තරගයකි. විරයන් පාර්ථිකයන් සේම කලාව අතරද ඇත්තේ තරගයකි. එකෙක් පරයා තවෙකෙකු නැතිවන්නට උත්සාහ දරණ ආර්ථික රටාව තුල

ලක්ෂ්මන් කොඩිතුටක්කු

ජපනුන්, චීනුන්, සිංගප්පූරු, මැලේසියන්, හොංකොං ආදී රටවල් විවෘත ආර්ථිකයේ උපරිම ඵල නොලාගෙන ලෝකයේ තාක්ෂණය අතින් දියුණු රටවල් බවට පත්ව සිටිද්දී අපි තවමත් බෙල්ලේ යන්නු රාජයන් ඵලලාගෙන යන්නු මන්නු ගුරුකම් පසුපස යන ජාතියක් බවට පත්ව සිටින්නෙමු.

අපි ගොඩ එන්නේ කවදාද?

ජපනුන්, චීනුන්, සිංගප්පූරු, මැලේසියන්, හොංකොං ආදී රටවල් විවෘත ආර්ථිකයේ උපරිම ඵල නොලාගෙන ලෝකයේ තාක්ෂණය අතින් දියුණු රටවල් බවට පත්ව සිටිද්දී අපි තවමත් බෙල්ලේ යන්නු රාජයන් ඵලලාගෙන යන්නු මන්නු ගුරුකම් පසුපස යන ජාතියක් බවට පත්ව සිටින්නෙමු. ජපාන අනෙක් රටවල් එක්වී යාන වාහන යන්ත්‍ර සුලු නිපදවා ලෝකයට විකුණාදී අපි ඒ ටේලිවිසින් යන්නු දිනා බලාගෙන ණයට බත් බුදින් ඒ රටවලින් කොපි කරගත් නිර්මාණ දෙස දූස් නොසෙල්වා බලා සිටින ජාතියක් බවට පත්ව සිටින්නෙමු. උන්නේ රටවල්වලින් ආනයනය කළ හරිනන් කටිට හැට්ටෙන් ගලවා පිටත් වෙන්නට යන්න ගතවන ගනිකාවන් බවට පත්ව සිටින්නෙමු. එම රටවල්වලින් පැටවූ කෘමි අනුභව කර ඒ කටිටෙන්ම දුන් අතර සිරවූ කෘමි කෘලි හාරා නැවත ගිලින රටක් බවට පත්ව සිටින්නෙමු. අපි අපේම දෙයක් නිමවා පිටරටට අලෙවි කරන ජාතියක් බවට පත්වන්නේ කවදාද ? ඉන්දියාවෙන් ආනයනය කරන ලීවිලේ නැති පෙලපාලි යන හැඳියක් හැඳියක් ගාන්ති නිඳි කිරා වැටෙන තුන්තේද තරුණයෝ සිහින දකින වමන්කාරයක සිරවී සිටින්නෙමු.

අද රට පුරා සිටිමල් බැනර් ඇත. මුළු ජාතියම සිටිමල්කරණය වී ඇත. දේශපාලනයට සේම ව්‍යාපාරවලටද නැතිවම බැරවී ඇති මේ සිටිමල් මැණික් සියල්ල ගෙන්වන්නේ විදේශ රටවලිනි. මැණික්වලට අමතරව එහි අමතර කොටස් සේම තිත්ත රිකද ගෙන්වන්නේ ඒ රටවලිනි. අද අපරටේ මුද්‍රණ යන්ත්‍ර වැනි වැනැලය. මිෆ්සෙට් එකී නොකී මෙකී සෑම මුද්‍රණ යන්ත්‍රයක්ම අප රටේ ඇත. එකක් කර්මාන්තයක් වශයෙන් එය බැංකොලොන් එදා වෙල සොයා ගන්නා ව්‍යාපාරයක් බවට පත්ව ඇත්තේය. එසේම රට රටවල් පාවිච්චිකළ එම යන්ත්‍ර සුලුවලින් පිරී ඇති අපරටේ එකතුවන එම කුණු එකතු කිරීමට වෙනම මොනරමුල්ලක් නිර්මාණය කළයුතුය.

කාලයක් තම දැනින් ස්වර්ණානරණ නිලෙමු මගේ මිතුරෙකුගේ පියෙක් එම කර්මාන්තය අතහැර දමා ඇත්තේ පිටරටින් ආනයනය කරන මැණික් කටි රන් හාණ්ඩ හා ඉමිටේෂන් ආහරණ නිසාය. අඩු තරමින් එවැනි කටයුත්තක් කරන්නට තරම් යන්ත්‍ර සුලුකරමින් අපට නිශ්පාදනය කර ගැනීමට බැර වී ඇත. අඩු තරමින් තම රටේ පොල් කර්මාන්තය දියුණු කර පොල් වතුර පින් කර පිටරටට විකුණා ගන්නට තරම්වත් අපට ක්‍රමයක් නැත. තේ කොළ පියේ කුරුමිණිකයක් හිරිසා කියා තේකොළ මිලදී ගන්නට බැ කියන රටක් හමුවේ අපරටේ ආර්ථිකය බැංකොලොන් වී ඇත. මුළු රටේම කුණුන් වහලුන් බවට පත් වී අරාබිකරයේ ශ්‍රමය දිය කරන මුදලින් යැපෙන විවෘත ආර්ථිකයක අපි සැබෑ නොවනා සිහින දකිමින් සිටිමු. අපි මේ නරාවලලන් ගොඩ එන්නේ කවදාද ? ආගම් බේද ජාති බේද දුරලා රටක් වශයෙන් ශක්තිමත් වන්නේ කවදාද? මේ ප්‍රශ්නය ඇසිය යුත්තේ කාගෙන්ද ? රටේ ජනතාවගෙන් ද? නැත්නම් මවුන්තේ කතිරයේ බලයෙන් පාලනය කිරීම කරගන්නා පාලකයන්ගෙන් ද? ප්‍රශ්නයක් ඇත. පිලිතුරක් නැත.

දියුණුව යැයි සිතන ජාතියකින් අද අප සන්නද්ධ වී ඇත. එදා විවෘත ආර්ථිකය තුලින් උපන් බිලිද අද වනවිට වසර 40 ඉක්ම වූ මැදි වියට පත් පුද්ගලයෙකි. ඒ පුද්ගලයා අද ලොවටම ණයයි. ඒ මඳිවට උප රට අතදලේම ණය කාරයකු බවට පත්ව ඇත. ණය වී මඟුල් තුලා වී පවුල් කන තව තවත් ණය වී දරුවන් උස් මහත් කරන්නට උන්ට පැහැදිලි අනාගතයක් සර කරන්නට වෙනසෙන එම පුද්ගලයා පටි පටි ගා මුදල් හමිබ කිරීමේ ව්‍යාපාරයන්ට හා කෙටි මාර්ගවලට යොමු වී ණය තුරුස් වී බෙල්ලේ වැල දාගන්නා වස බී කෝවිච්චට බෙල්ල දාන පුද්ගලයෙකු හෝ තව තවත් ණය වී පරණ බෝට්ටුවක හෝ එල්ලි දියුණු යයි සම්මත රටකට පතින්නට කුරුමානම් අල්ලන පුද්ගලයෙකු බවට පත්ව ඇත.

යනපත් මිනියකු තැනීමේ පරමාදර්ශය බැංකොලොන් වී ඇත.

අධිස්ථානය ප්‍රයුගණය නම් හැකියාව විස්මිත විය යුතුය. යන සංකල්පය මේ රට ගොඩදැමීමට යොදාගන්නේ කවුරුන්ද . කිසිවෙක් නැත. අපි තවමත් පිටරටින් කෘමි රික ලැබෙනවානම් බලාගෙන සිටින ජනතාවක් නම් මවුන්තේ යන්ත්‍ර සුලු ඉදිකරීම ලැබෙනකම් බලා සිටින ජනතාවක්. එය විස්මිත වන්නේ කෙසේද ? අද පන්සල් අතර ඇති තරගයට එක් උදාහරණයක් නම් නුවර පාමේ පිටිවල වරුද්ධ පස ඇති පන්සල් දෙකයි. එක් පන්සලක් අයිති වන්නේ අසපුවටය. එහි දායකයන් උගත් ධනවත් පිරිස්ය. පන්සලට දාන මාන මුදල්වලින් අඩුවක් නැත. අනෙක් පස ඇත්තේ ගමේ පැරණි පන්සලයි. එහි දායකයන් ගමේම සිටින ගොවි කම්කරු හා සමාන්‍ය මිනිසුන්ය. මේ සියල්ල දෙයම එකම බුදු හිමි උපදේශාවෙන් බලා සිටී.

එදා තිබූ වැරදි දානබඩ ගමයි පන්සලයි සංකල්පය අද